

Hildi és Vilmos kisebbik fia, Dieter jobban látott félhomályban, mint ragyogó napsütésben.

A lemenő nap ferde sugarai között, mikor szikrázó lesz a fák zöldje, de az arcokból csak homályos foltok maradnak, megpillantotta az emberekben a legtitkosabb gondolatokat. Kiben az álnokságot, kiben a félelmet, kiben a mindent megemészítő akaratot és a gyűlöletet.

– Talán bizony betűket látsz a homlokukon? – kérdezgette Dietert a bátyja és a nővére. – Hogy lehet, hogy neked idegenek is megmutatják igazi természetüket?

Dieter csak a vállát vonogatta.

Ugyan hogy *mutatnák* meg magukat az emberek, hiszen talán maguk sem akarják tudni, hogy mit éreznek. Hiszen melyik lovag az, aki úgy társalog a lemenő nap fényében, hogy magában mondogatja: csak a kisfiúkat szerettem, félek a haláltól, gyáva vagyok...

– És mit látsz az én arcomon? – kérdezte nevetgélve Gudrida, a nővére. De Dieter ilyenkor nem válaszolt. Ha rátört ez a borzongató éleslátás, nem is látta a testvéreit. Ha ilyenkor rájuk pillantott, csak szürkén derengő felhőt látott, ami elrejtette Vilmost, az ő magabiztos bátyját és Gudridát, a mindig gyöngyözve nevető nővérét. Talán nem is árnyék volt ez, vagy ködgomoly, csak könnyedén felvert porfelhő. Milyen szívszorító tapasztalat! Hiszen ő, Dieter, a legkisebb, a testvérein kívül nem akart tartozni senkihez. Az utakon lomhán vonuló családok és katonák mind ösztövérek, betegesek voltak. Ráadásul furcsa fájdalmak és indulatok gyötörték őket! Ők hárman bezzeg soha nem fáztak, soha nem éheztek! Őket nem kínozta se lelkifurdalás, se szégyen. Mintha a fiatalságuk minden bajtól képes lett volna megvédeni őket.

Az idegenek ámulva néztek a szemükbe: először dadogtak, elpirultak, aztán megpróbálták óvatosan hozzájuk érni, és csak búcsúzásukor vallották be, hogy soha, sehol nem láttak még ennyire tökéletes lényeket.

Dietert mulattatta a rajongásuk. Kicsit lemaradva hallgatta, ahogy a férfiak makogva szerelmet vallanak a nővéreinek, ahogy az asszonyok – és igen, nemcsak a nők, hanem a katonák is! – szerelmi elragadtatással bámulnak a bátyjára.

Maradjatok még! Adjatok a hajatokból egyetlen tincset!

Ők persze nevettek a sok csacska ömlengésen – a sok meglett férfin és asszonyon, akiknek bár családjuk van, úgy bámultak rájuk, mintha elvesztett testvérüket látnák a keresztúton.

Bánki Éva 29

HA MAJD A VÉGÉRE ÉRÜNK

Dieter őbennük csak bűnöket, betegségeket, félelmeket látott bennük.

És örült, hogy a két nagyobb testvérének esze ágában sincs ezekkel a vesztésekkel, akiknek a tisztelete csak nőttön nőtt, mikor elárulták, hogy kinek a fiai-lányai.

30 Hogy a normann erdőben apjukat, Vilmos herceget keresik, és amíg meg nem találják, addig hercegi fiatalokhoz méltó életet akarnak élni. Hiszen mi sem természetesebb! De az utakon bóklászó szerencsétlenek ezt nem így gondolták. Hajbókolva felelgettek, de már nem próbáltak hozzájuk érni, és azt sem hagyták, hogy egyedül maradjanak a gyerekeikkel.

És mit csinálnak ezek az úton kóborló katonák, parasztok, kalmárok, csavargók, mesteremberek, kalandorok, ha tőlük elköszönnek? Dieter ezt is könnyedén kiolvasta az arcukból: átadják magukat a gyűlöletnek, az irigységnek és a fájdalomnak, mert hiszen a szenvedély és a betegség kínjai nem nagyon különböznek. No de mit álmodnak? Hogy viselkednek a családjuk körében?

Milyen is az éhség? Vagy a testet-lelket próbára tevő fáradtság?

Ők hárman mindenféle gond nélkül utazgattak fel-alá.

Vilmos, a legidősebb, Gudrida, a nővére, és ő, Dieter, mert hiszen valakinek harmadiknak is kell lennie. Ők hárman hercegi fiatalokhoz méltóan évek óta semmit sem csináltak, csak sétálgattak és *vártak*. Ha egy ág megkarcolta a vállukat, nem éreztek fájdalmat. És soha nem kíváncsok az erdőn kívüli világba.

Még azt is csak egy bőbeszédű fazekastól tudták meg, hogy hány és hány jövendölés, ballada, költemény, regény foglalkozik a személyükkel! Hogy hány fogadót, költőversenyt, kiskocsmát, vendéglőt, sőt lovagi tornát neveztek el a tiszteletükre! Dieter meghökkent: mert ez a nyilvánvaló tisztelet azt jelentette, a mindennapi emberek messzebb vannak tőlük, mint ő sejtette. Hogy van még veszténivalójuk! Mint ennek a fazekakkal fel-alá utazgató mitugrásznak is!

Aki majd évekig fog a velük való találkozásról mesélni!

Évekig? Dieter lepillantott a fáradt sugaraktól árnyékba vont, fáradt és mégis lelkesen mosolygó arcra.

– Noked hónapjaid vannak hátra, drága barátom!

És nekik vajon mennyi idejük van? Ki tudja? Dieter hajlamos volt azt hinni, hogy ő és a testvérei az erdő titokzatos neszeiből táplálkoznak. Ezért nem fáradnak el soha, ezért nem esnek kétségbe. Az ő történetük már megíródott, tehát nincs okuk félelemre.

De voltak a fazekasnál ravaszabb utazók is. A fehérruhás agg, aki a Réniens-be vivő keresztúton megállította őket, és azt állította, hogy már hónapok óta a nyomukban van. De ő nem holmi előjelekről vagy a szerelem legyőzhetetlenségéről vagy akart velük diskurálni.

Hófehér ruha volt rajta, mintha az ősi szektához, a keresztényekhez tartozna. De még ez a hófehér ruha is koszosnak tűnt a betegesen kiszáradt bőréhez képest. Mint a tengeri homok, gondolta Dieter. Alig képes elrejteni az az akaraterejét és az összezsúrt csontjait.

Az öreg nem hajbókolott előttük, és még csak meghatottnak sem 31
tűnt.

– A fiatal halottak persze hajlamosak össze-vissza csatangolni. És a nagyon várt gyerekeknek nehéz a világtól búcsút venni. – kezdte. – De nem tűrhetjük tovább, hogy a mi erdeinkben kóborolnak! Látnotok kéne végre apátok csontjait, és megérteni, hogy hiába álmodott nektek annyira fényes jövőt, semmi keresnivalótok a földön. Egy breton halász kunyhójában először te, Dieter, utána Gudrida, végül Vilmos esett áldozatul a háromnapos láznak. – Nem törődött hármójuk tiltakozásával, nyugodtan folytatta. – A kereszténység lassan birtokba veszi a városokat, a falvakat, aztán az erdőket. És nincs szükségünk kísértetekre! Nincs szükségünk erdők mélyén kóborló, halott hercegi gyermekekre!

Dieter közbevágott:

– Még néhány nap, kedves barátom, és férgek rágják szét a testedet.

Annyiszor nézett szembe már a félelemtől üveggé váló szemekkel!

De az öreg csak legyintett:

– Hát mi más az élet rendje, Dieter? – végignézett a meglepett fiatalokon, aztán elmosolyodott. – De magam is lovag voltam, ezért sajnálnám, mi több, szörnyű veszteségnek tartanám, ha a szépségetek nyom nélkül elpusztulna. – Átkarolta Dieter vállát, mintha csak a nagyapja lett volna. – Mért ne lehetnének szobrok a mi templomainkban? Művész faragta, csodás képmások, vagy színes mozaikok, amelyek a teremtett világ szépségének is emléket állítanak. Az apátsági templomunkban, Réniens-ben épp most készül a keresztúton vándorló Krisztus mozaikja. Majd ti, Vilmos gyermekei fogjátok a megfáradt Miurunkat kísérsni. Végre nyugalmat találhat az édesanyátok, mert ti velünk maradtok mindörökre a mi közösségünkben.! Három szépséges pogány fiatal, két ragyogó fiú és egy tündöklő lány, akik angyalok között, mint az Idő gyermekei vonulnak Krisztus után. Meglátjátok, özönleni fognak hozzánk az emberek!

